

Славчо.

Ахъ, сестро, тази скърбъ е по голѣмѣша отъ колкото може нѣкой да си я въобрази. Защото, най сетнѣ, може ли да има нѣщо по жестоко отъ това крайно скъперничество къмъ насъ, отъ тази извънреднаа суша, посредъ която линѣе и ся топи младостта ни? Имай колкото щешъ богатство: на какво служи то, когато доде въ едно время, гдѣто не ще да сме вече въ цвѣтуційтъ възрастъ за да ся наслаждаваме съ него, и когато, днесъ за днесъ, за да живѣя колко годѣ прилично, азъ потънвамъ постоянно въ дългове; когато, и ты и азъ, сме принудены, за да ся облечемъ като господь-далъ, да прибѣгваме ежедневно до помощта на лихонимцытъ? Най послѣ, сестро, — и за това доходъ да си поприкажемъ — азъ искахъ да ми помогнешъ за да пораспытамы нѣкакъ баща си и да видимъ като какво мнѣние може да има той върху чувствата, които мя обладаватъ по настоящему; ако го намѣря противенъ, азъ съмъ отъ сега рѣшенъ да ся ожена съ тази млада дѣвойка и да ида да ся заселя съ нея на друго нѣкое мѣсто, което бы ми посочилъ Божийтъ прѣстъ като сгодно за поминѣкътъ ми. За тази цѣль азъ вече съмъ ся наелъ — турихъ даже за това и единъ посредникъ